

CAN YOU ANSWER THESE QUESTIONS?

1. What circumstances prompted R. Shneur Zalman of Liadi to write the Tanya?
2. According to the Tanya, what is the definition of a Beinoni?
3. What is Kelipas Nogah? Where is it located?
4. Where is the Neshamah located?
5. What is the meaning of ChaBaD and why did R. Shneur Zalman place such an emphasis upon it?

This and much more will be addressed in the sixth lecture of this series: "Grasping the Infinite: The Teachings and Philosophy of Rabbi Shneur Zalman of Liadi".

To derive maximum benefit from this lecture, keep these questions in mind as you listen to the tape and read through the outline. Go back to these questions once again at the end of the lecture and see how well you answer them.

PLEASE NOTE: This outline and source book was designed as a powerful tool to help you appreciate and understand the basis of Jewish History. Although the lectures can be listened to without the use of the outline, we advise you to read the outline to enhance your comprehension. Use it as well as a handy reference guide and for quick review.

THE EPIC OF THE ETERNAL PEOPLE
Presented by Rabbi Shmuel Irons

Series X Lecture #6

GRASPING THE INFINITE:
THE TEACHINGS AND PHILOSOPHY OF RABBI SHNEUR ZALMAN OF LIADI

I. The Leader and Teacher of the Hasidic Brotherhood (Anshei Shlomeinu)

A. The Regulations of (Takanos) Liozna

(1) כל מי שהי' פעם א' בעיר לאזנא לא יבא עוד כ"א על שבת שמברכין ר"ח . . . עוד תקנה שלא ליסע רק פעם אחת ואף גם זאת לא יכנס ביחידות אל הרב שי"נ . . . כ"א ישכור לו קעסט לא פחות על ב' שבועות. עוד תקנה כל מי שרוצה ליתן צעטיל אל האדמור אזי יכתוב בביתו הצעטיל קודם נסיעתו. אגרות הקודש אגרת כ"ג (תק"מ-תקנ"ג)

Anyone who has once been in the city of Liozna [to visit R. Shneur Zalman] can only come again on the Shabbos on which the Rosh Chodesh (coming month) is blessed. . . . Another regulation is that no one is allowed to come more than once during the year. In addition, he is not to be allowed a private audience (yechidus) with the Rav [R. Shneur Zalman], may he live forever, . . . unless he has paid for room and board for no less than two weeks. A further regulation is that anyone who wishes to submit a written request (tzettel) to the Rav, should write it beforehand, in his home, before his trip. **Igros HaKodesh #23, 5540-5553, (1780-1793?)**

(2) אנ"ש הישנים לא יסעו לכאן עיר לאזני כ"א שתי פעמים בשנה לא יותר בלי שום היתר בעולם ואף אם ישכור לו מזונות או יביא עמו מזונות מוכנים ובכל פעם לא יבוא כ"א על שבתות שמברכין החדש . . . לא יכנס שום אדם לחדר אדמו"ר הרב שיחי' לדבר עמו ביחידות לא במילי דשמי' ולא במילי דעלמא בשום אופן ואף ע"פ כתב לא יכנס דבריו לשאול בעצה בשום דבר קטן וגדול כ"א רשות לו לרשום ברשימה כל המאורעות וכל הקורות אותו בלי שאלת עצה כ"א לעורר עליו רחמי שמים ולשלוח פדיון והכל ע"י הנאמן הידוע . . . אם יהי' לאיזה מאנ"ש דבר גדול שמן ההכרח לו לשאול בעצה יציע הענין לפני שלשה הנכבדים באנשי המנין של קהלתו אשר יפורטו בשמותם . . . והמה יפקחו בענין הלז אם הוא באמת לפי שיקול דעתם דבר גדול . . . אזי על השלשה לכתוב כל שאלתו בביאור לאדמו"ר הרב שי' . . . רק לא יבא השואל בעצמו לכאן כ"א ישלח ע"י שליח דוקא. . . . בכל עת שידרוש אדמו"ר הרב שיחי' בבה"מ או בבה"כ אינו רשאי שום אדם מאנ"ש להרוס ולעלות הבימה מקום מושב הרב שיחי' כ"א אנשי ביתו ואוכלי שולחנו והנקראים לגשת אל שולחנו ע"פ נאמן הידוע. אנשי הישנים שיבאו על שבתות הנ"ל כנ"ל וירצו להתעכב בכאן בימות החול לכנוס לחדר הרב שיחי' לבקש תורה מפיהו אזי יתאספו ביחד לא פחות משלשים אנשים ולא יותר מארבעים . . . וכל אנ"ש החדשים זמן זמניהם לבא בכאן בג' שבועות הראשונים שבכל חצי השנה המבוארים לעיל ולא יבאו בשבוע הד' בשום אופן ולא בזמן הפרקים שיבארו למטה . . . שלא לדחוק השעה בפני אנ"ש הישנים ועל הגדולים להזהיר את הקטנים . . . אגרות הקודש אגרת ל"א אדר תקנ"ו

The senior (or original) members of the Hasidic brotherhood (lit. men who are at peace with each other) should travel to the city of Liozna no more than two times a year, without exception, even if they pay for their food [from the local residents] or bring prepared food with them. They can only come on the Shabbos on which the Rosh Chodesh (coming month) is blessed. . . . Under no circumstances, whether the matter involves holy or mundane concerns, can anyone enter the Admor's room to speak with him in private. Even in writing, no one may submit a question to seek advice, whether the matter be insignificant or weighty. He only has permission to write down the details of his problem, without seeking advice, in order that [R. Shneur Zalman] may arouse Divine compassion [through his prayers], and to send a pidion (a monetary redemption with his request). All of this must be done through the well known trustworthy agent [of R. Shneur Zalman]. . . . If any of the Hasidic brotherhood has a weighty matter for which he must ask advice, he should present the matter before three of the distinguished members of his congregation, whose names will be specified, . . . and they will judge the matter if it is truly of great importance . . . If it is so decided, then the three will present the question in writing before the Admor, may he be blessed with life. . . . In any case, the questioner should not personally present the question but rather only send it through an agent [under the aforementioned conditions]. . . . At any time that the Admor delivers a Torah discourse, in the Bais Medrash (study hall) or Bais HaKnesses (synagogue), no one of the Hasidic brotherhood is allowed to push through and go up to the upper level where the Rav (R. Shneur Zalman) is speaking with the exception of his family and those who [regularly] eat at his table and those who were specifically called to come to his table through the well known trustworthy agent [of R. Shneur Zalman]. Those senior (or original) members of the Hasidic brotherhood who come on the aforementioned Shabbosos and wish to stay longer in order to be able to enter the Rav's room to receive the teachings of the Torah directly from him, [are allowed to do so with the proviso that they] assemble in groups of no less than thirty and no more than forty. . . . The newer members of the Hasidic brotherhood are allowed to come on any of the first three weeks of the month during any one half year period, as it is explained above. They are not allowed under any circumstances to come on the fourth week of the month nor on any of the times that are specified below . . . in order not to curtail the time allowed for the senior members of the brotherhood. It is incumbent upon the primary members to admonish the minor members . . . **Igros HaKodesh #31, Adar 5556 (1796)**

B. R. Shneur Zalman's Discourses

בבואו [של ר' נחמן מברצלאון] לשם [לר' שניאור זלמן] דבר עם שני אנשים של הרב מענין של חב"ד ורבנו זצוק"ל בקש מהם שיפרשו לו איזה ענין. אחר כך בקש את רבנו זצוק"ל לומר לפניו תורה ולא רצה. ואמר הרב תורה בערך שמונה שעות . . . ס' אבניה ברזל ס' מ"ו

When [R. Nachman of Bratzlov] came to [Liozna to see R. Shneur Zalman in the year 1799,] he spoke to two of [R. Shneur Zalman's] followers regarding the teachings of Chabad and our master asked them to explain something of that teaching. Afterwards, R. Shneur Zalman asked [R. Nachman of Bratzlov] to deliver in his presence a Torah discourse, to which he refused. [R. Shneur Zalman] then proceeded to deliver a Torah discourse for approximately eight hours. . . . **Sefer Avaneha Barzel #46**

II. Sefer Likutei Amarim - Tanya

A.

ספר לקוטי אמרים הנקרא בשם ספר של בינונים מלוקט מפי ספרים ומפי סופרים קדושי עליון נ"ע מיוסד על פסוק כי קרוב אליך הדבר מאוד בפך ובלבך לעשותו. לבאר היטב איך הוא קרוב מאד בדרך ארוכה וקצרה בעזה"י: שער "בלאטט" לספר תניא

"Likutei Amarim" (Book of Collected Sayings) entitled The Book of Beinonim is compiled from books and sages, exalted and holy, whose souls are in Eden, based upon the verse (Deut. 30:14), "For it is exceedingly near to you, in your mouth and in your heart, to do it" - to explain clearly how it is exceedingly near, in both a lengthy and short way, with the help of G-d, blessed be He. **Title Page of the "Tanya"**

B.

הנה מודעת זאת כי מרגלא בפומי דאינשי בכל אנ"ש לאמר כי אינה דומה שמיעת דברי מוסר לראייה וקריאת בספרים שהקורא קורא לפי דרכו ודעתו ולפי השגת ותפיסת שכלו באשר הוא שם ואם שכלו ודעתו מכולבלים ובחשיכה יתהלכו בעבודת ד' בקושי יכול לראות את האור כי טוב הגנוז בספרים אף כי מתוק האור לעינים ומרפא לנפש . . . אך בידעיי ומכיריי קאמינא הם כל אחד ואחד מאנ"ש שבמדינותינו וסמוכות שלה אשר היה הדבור של חיבה מצוי בינינו וגילו לפני כל תעלומות לבם ומוחם בעבודת ד' התלויה בלב אליהם תטוף מלתי ולשוני עט סופר בקונטרסים אלו הנקראים בשם לקוטי אמרים מלוקטים מפי ספרים ומפי סופרים קדושי עליון נשמתם עדן המפורסמים אצלינו וקצת מהם נרמזין לחכימין באגרות הקדש מרבותינו שבאה"ק תובב"א. וקצתם שמעתי מפיהם הקדוש בהיותם פה עמנו וכולם הן תשובות על שאלות רבות אשר שואלין בעצה כל אנ"ש דמדינתנו תמיד כל אחד לפי ערכו לשית עצות בנפשם בעבודת ד' להיות כי אין הזמן גרמא עוד להשיב לכל אחד ואחד על שאלתו בפרטות וגם השכחה מצויה על כן רשמתי כל התשובות על כל השאלות למשמרת לאות להיות לכל אחד וא' לזכרון בין עיניו ולא ידחוק עוד ליכנס לדבר עמי ביחידות כי בהן ימצא מרגוע לנפשו ועצה נכונה לכל דבר הקשה עליו בעבודת ד' ונכון יהיה לבו בטוח בד' גומר בעדינו: ומי שדעתו קצרה להבין דבר עצה מתוך קונטרסים אלו יפרש שיחתו לפני הגדולים שבעירו והם יבוננוהו ואליהם בקשתי שלא לשום יד לפה להתנהג בענוה ושפלות של שקר ח"ו. הקדמת המחבר לס' תניא

It is a common saying among our faithful that hearing words of mussar is not the same as seeing (reading) them in books. For the reader reads after his own manner and mind, and according to his mental reach and grasp at that particular time. And if his mind and conceptions are confused and wander about in darkness regarding the service of G-d, he finds difficulty in seeing the light "that it is good" that is concealed in books, even though the light is sweet to the eyes and a balm to the soul. . . . I speak, however, of those who know me well, namely, each and every one of our faithful who lives in our country and in the lands adjacent to it, with whom words of affection have been frequently exchanged, and who have revealed to me all the secrets of their heart and mind in the service of G-d which is dependent on the heart. To them does my word percolate, and my tongue be a scribe's pen in these pamphlets that are entitled Likkutei Amarim (Collected Sayings), which have been gleaned from books and Sages, exalted and holy, whose souls are in Eden; [sayings] that are widely known amongst us, and some of which are hinted to the wise in the holy letters from our teachers in the Holy Land, may it be built and

established speedily in our days, Amen, and some of which I have heard from their saintly mouths when they were here with us. All of them are responses to the many questions which all our faithful in our country have constantly asked, seeking advice, each according to his quality, so as to receive spiritual advice in the service of G-d. For time no longer permits replying to each and every one individually and in detail on his particular problem; also, forgetfulness is common. I have, therefore, recorded all the replies to all the questions, to be preserved as a signpost and to serve as a visual reminder for each and every person, so that he will no longer press for admission to confer in private (yechidus) with me. For in these [writings], he will find peace for his soul and true counsel on every matter that he finds difficult in the service of G-d. His heart will thus be firmly secured in G-d, who completes and perfects everything for us. As for him whose mind falls short in the understanding of the counsel given in these pamphlets, let him discuss the matter with the eminent ones of his town, and they will elucidate it for him. And I beg of them not to lay their hand on their mouth, to conduct themselves with false meekness and humility, G-d forbid. **Preface to the "Tanya"**

C.

תניא [בספ"ג דנדה] משביעים אותו תהי צדיק ואל תהי רשע ואפי' כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה היה בעיניך כרשע וצריך להבין דהא תנן [אבות פ"ב] ואל תהי רשע בפני עצמך וגם אם יהיה בעיניו כרשע ירע לבבו ויהיה עצב ולא יוכל לעבוד ד' בשמחה ובטוב לבב ואם לא ירע לבבו כלל מזה יכול לבוא לידי קלות ח"ו. ס' התניא ריש פרק א'

It has been taught in a Braiisa (tanya) - Niddah, end of chapter 3 (30b): "An oath is administered to [the fetus], 'Be a tzaddik (righteous person) and do not be a rasha (wicked person). And even if the entire world tells you that you are a tzaddik, regard yourself as if you were a rasha.'" This requires understanding, for it has been taught (Avos, ch. 2), "And do not be a rasha in your own eyes." Furthermore, if a man considers himself to be wicked, he will be grieved at heart and depressed, and will not be able to serve G-d joyfully and with a contented heart; on the other hand, if he is not perturbed by [his self-appraisal] at all, it may lead him to irreverence, G-d forbid. **"Tanya" Chapter 1**

D.

(1) דרש רבי שמלאי . . . כיון שיצא לאויר העולם, נפתח הסתום ונסתם הפתוח, שאלמלא כן, אין יכול לחיות אפילו שעה אחת. ונר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו, . . . ואין לך ימים שאדם שרוי בטובה יותר מאותן הימים. . . ומלמדין אותו כל התורה כולה, . . . וכיון שבא לאויר העולם - בא מלאך וסטרו על פיו, ומשכחו כל התורה כולה, . . . ואינו יוצא משם עד שמשביעין אותו, . . . ומה היא השבועה שמשביעין אותו - תהי צדיק ואל תהי רשע, ואפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה - היה בעיניך כרשע. נדה ל':

R. Simlai delivered the following discourse: . . . As soon as the child emerges into the air of the world, the closed organ is opened and the opened is closed, for otherwise he could not survive even for one hour. A light burns above [the fetus'] head and it looks and sees from one end of the world to the other. . . . [The fetus] is also taught all the Torah from beginning to end, . . . As soon as it is ready to emerge, an angel approaches, slaps it on its mouth and causes it to forget all the Torah completely. . . . It does not emerge from there before it is made to take an oath . . . What is the nature of the oath that it is made to take? 'Be a tzaddik (righteous person) and do not be a rasha (wicked person). And even if the entire world tells you that you are a tzaddik, regard yourself as if you were a rasha.'

Nidah 30b

(2) והתניא: כיון שיצא לאויר העולם, נפתח הסתום ונסתם הפתוח, שאלמלא כן, אין יכול לחיות אפילו שעה אחת. יבמות עא:

It was taught in a Braiisa (tanya): As soon as the child emerges into the air of the world, the closed organ is opened and the opened is closed, for otherwise he could not survive even for one hour! **Yevamos 71b**

(3) בברייתא לא מצאתי אלא רבי שמלאי דריש הכי בנדה ל: ובכך מלת "והתניא" בעי תיקון ואולי צ"ל "והאיתמר". גליון הש"ס מהרה"ג ר' ישעיה ברלין

I have not found this statement in a Braiisa but rather it was Rabbi Simlai who expounded it in Nidah 30b. Therefore the word, "v'ha-tanya" (it was taught in a Braiisa) needs to be corrected. Perhaps it should read, "v'ha-itmar" (it was taught by the teachers of the Talmud). **Gilyon HaShas from R. Yeshaya Berlin**

III. The "Beinoni" and the Struggle of the Soul

A.

אך הענין כי הנה מצינו בגמרא ה' חלוקות. צדיק וטוב לו צדיק ורע לו רשע וטוב לו רשע ורע לו ובינוני. ופירשו בגמרא צדיק וטוב לו צדיק גמור צדיק ורע לו צדיק שאינו גמור וברעיא מהימנא פ' משפטים פי' צדיק ורע לו שהרע שבו כפוף לטוב וכו' ובגמרא ספ"ט דברכות צדיקים יצ"ט שופטין כו' רשעים יצה"ר שופטין בינונים זה וזה שופטין וכו' אמר רבה כגון אנא בינוני א"ל אביי לא שביק מר חיי לכל בריה וכו' ולהבין כל זה באר היטב וגם להבין מה שאמר איוב [ב"ב פ"א] ובש"ע בראת צדיקי' בראת רשעי' כו' והא צדיק ורשע לא קאמר. וגם להבין מהות מדרגת הבינוני שבודאי אינו מחצה זכיות ומחצה עונות שא"כ איך טעה רבה בעצמו לומר שהוא בינוני ונודע דלא פסיק פומיה מגירסא עד שאפי' מלאך המות לא היה יכול לשלוט בו ואיך היה יכול לטעות במחצה עונות ח"ו. ועוד שהרי בשעה שעושה עונות נקרא רשע גמור [ואם אח"כ עשה תשובה נקרא צדיק גמור] ואפילו העובר על איסור קל של דברי סופרים מקרי רשע כדאיתא בפ"ב דיבמות ובפ"ק דנדה ואפילו מי שיש בידו למחות ולא מיחה נק' רשע [בפ"ו דשבועות] וכ"ש וק"ו במבטל איזו מ"ע שאפש' לו לקיימה כמו כל שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק שעליו דרשו רז"ל כי דבר ד' בזה וגו' הכרת תכרת וגו' ופשיטא דמקרי רשע טפי מעובר איסור דרבנן וא"כ ע"כ הבינוני אין בו אפי' עון ביטול תורה ומש"ה טעה רבה בעצמו לומר שהוא בינוני . . . אבל לענין אמיתת שם התואר

והמעלה של מעלת ומדרגות חלוקות צדיקים ובינונים ארוז"ל צדיקים יצ"ט שופטן שנא' ולבי חלל בקרבי שאין לו יצה"ר כי הרגו בתענית אבל כל מי שלא הגיע למדרגה זו אף שזכויותיו מרובים על עונותיו אינו במעלת ומדרגת צדיק כלל ולכן ארוז"ל במדרש ראה הקב"ה בצדיקים שהם מועטים עמד ושתלן בכל דור ודור וכו' וכמ"ש וצדיק יסוד עולם: ספר התניא פרק א'

But the matter [will be understood by first prefacing the following]: We find in the Talmud five distinct types: "A tzaddik to whom is good," "a tzaddik to whom is evil," "a rasha to whom is good," "a rasha to whom is evil," and the beinoni (intermediate). It is there (Berachos 7a) explained that the "tzaddik to whom is good" is the perfect tzaddik; the "tzaddik to whom is evil" is the imperfect tzaddik. In Ra'aya Mehemna (Parashas Mishpatim), it is explained that the "tzaddik to whom is evil" is one whose evil nature is subservient to his good nature, and so on. And in the Talmud (end ch. 9, Berachos), it is stated: "Tzaddikim, their inclination for good judges them... . resha'im, their inclination for evil judges them... . beinonim are judged by both... . Rabbah declared: 'I am an example of a beinoni.' Said Abbaye to him: 'Master, you do not make it possible for anyone to live... .'" The above requires a thorough understanding. Also [requiring understanding is] what Job said (Bava Basra, ch. 1), "Master of the universe, You have created tzaddikim, You have created resha'im... ." for do we not know that he does not proclaim "tzaddik" or "rasha"? It is also necessary to understand the essential nature of the level of beinoni. For surely the beinoni is not one whose deeds are half virtuous and half sinful, for if this were so, how could Rabbah err in classifying himself as a beinoni? It is known that his mouth never ceased from study, so much so that the Angel of Death could not overpower him; how, then, could he err in [thinking that] half of his deeds were sinful, G-d forbid? Furthermore, when a person commits sins, he is deemed a complete rasha (and when he repents afterwards, he is deemed a complete tzaddik). Even if someone violates a minor rabbinical prohibition he is called a rasha, as it is stated in Yevamos ch. 2 (20a), and in Niddah, ch. 1 (12a). Moreover, even he who has the opportunity to forewarn another against sinning and does not do so is called a rasha (Shevuos chapter. 6 - 39). All the more so, he who neglects any positive mitzvah which he is able to fulfill, for instance, whoever is able to study Torah and does not, regarding whom our Sages have quoted, "Because he has scorned the word of G-d... [that soul] shall be utterly cut off... ." Obviously such a person is considered a rasha, more than he who violates a rabbinical prohibition. If this is so, we must conclude that the beinoni is not guilty even of the sin of neglecting to study the Torah and based on such an understanding of the term beinoni (i. e. one who is truly not guilty of any sin) Rabbah could have mistaken himself for a beinoni.

As for that which is generally said, that one whose deeds and misdeeds are equally balanced is called a beinoni, while one whose virtues outweigh his sins is called a traddik-these are only borrowed terms in regard to reward and punishment, because a person is judged according to the majority of his [deeds] and is deemed "tzaddik" (righteous) in his verdict when he is acquitted by law. But concerning the true definition and quality of the distinct levels and ranks of tzaddik and beinoni, our Sages have said that "Tzaddikim their inclination for good [alone] judges (motivates) them," as it is written, 'And my heart is slain within me,' meaning that [David] was devoid of an evil inclination, having slain it through fasting. But whoever has not attained this degree, even

though his virtues outnumber his sins, is not at all at the level and rank of a tzaddik. That is why our Sages have expounded, "The Almighty saw that the righteous were few, so He arose and planted them in every generation," as it is written, "The tzaddik is the foundation of the world." **"Tanya" Chapter 1**

B.

אך ביאור הענין על פי מ"ש הרח"ו ז"ל בשער הקדושה [ובע"ח שער נ' פ"ב] דלכל איש ישראל אחד צדיק ואחד רשע יש שתי נשמות דכתיב ונשמות אני עשיתי שהן שתי נפשות נפש אחת מצד הקליפה וסטרא אחרא והיא המתלבשת בדם האדם להחיות הגוף וכדכתיב כי נפש הברש בדם היא וממנה באות כל המדות רעות מארבע יסודות רעים שבה דהיינו כעס וגאווה מיסוד האש שנגבה למעלה. ותאות התענוגים מיסוד המים כי המים מצמיחים כל מיני תענוג. והוללות וליצנות והתפארות ודברים בטלים מיסוד הרוח. ועצלות ועצבות מיסוד העפר. וגם מדות טובות שכטבע כל ישראל בתולדותם כמו רחמנות וג"ח באות ממנה כי בישראל נפש זו דקליפה היא מקליפ' נוגה שיש בה ג"כ טוב והיא מסוד עץ הדעת טוב ורע: משא"כ נפשות אומות עובדי גלולים הן משאר קליפות טמאות שאין בהן טוב כלל כמ"ש בע"ח שער מ"ט פ"ג וכל טיבו דעבדין האומות עובדי גלולים לגרמייהו עבדין וכדאיתא בגמרא ע"פ וחסד לאומים חטאת שכל צדקה וחסד שאומות עובדי גלולים עושין אינן אלא להתייהר כו': פרק א' מס' "תניא"

The explanation [of these questions] is to be found in the light of what Rabbi Chaim Vital writes in Sha'ar haKedushah (and in Etz Chayyim, Shaar (Portal) 50, ch. 2) that in every Jew, tzaddik and rasha alike, are two souls (ne-shamas), as it is written, "The souls (neshamos) which I have made," [that is] two souls (nefashas). One soul originates in kelipah and sitra achra. This is the soul that is clothed in the blood of a human being, giving life to the body, as it is written, "For the nefesh (soul) of the flesh is in the blood." From it stem all the [person's] evil characteristics, deriving from the four evil elements which are contained in it. These are: anger and pride, which emanate from the element of Fire, the nature of which is to rise upwards; the lust for pleasure from the element of Water, for water promotes the growth of all kinds of pleasurable things; frivolity, scoffing, boasting, and idle talk from the element of Air; and sloth and melancholy from the element of Earth. From this soul also derive the good characteristics that are to be found in the innate nature of every Jew, such as compassion and charity. For in the case of the Jew, this soul of the kelipah is derived from kelipas nogah, which also contains good, as it originates in the esoteric 'Tree of Knowledge of Good and Evil.' The souls of the nations of the world, however, (with notable exceptions) derive from the other impure kelipos which contain no good whatever, as it is written in Etz Chayyim, Portal 49, ch. 3, that all the good that the nations do, is done from selfish motives. As the Talmud comments on the verse, "The kindness of the nations is sin" - that all the charity and kindness done by the nations of the world is only for their own self-glorification and so on. **"Tanya" Chapter 1**

C. The "Soul"

ונפש השנית בישראל היא חלק א-לוה ממעל ממש כמ"ש ויפח באפיו נשמת חיים ואתה נפחת בי וכמ"ש בזוהר מאן דנפח מתוכיה נפח פי' מתוכיותו ומפנימיותו שתוכיות ופנימיות החיות שבאדם מוציא בנפיתו בכח: ריש פרק ב' מס' "תניא"

The second soul of the Jew is a part of G-d above, literally. As it is written, "And He breathed into his nostrils the breath of life," "And You breathed it into me"; and it is written in the Zohar, "He who exhales, exhales from within him," that is to say, from his inwardness and his innermost, for it is something of one's internal and innermost vitality that one emits through exhaling with force. **"Tanya" Chapter 2**

D. Chabad

והנה כל בחי' ומדרגה משלש אלו נפש ורוח ונשמה כלולה מעשר בחי' כנגד עשר ספירות עליונות שנשתלשלו מהן הנחלקות לשתיים שהן שלש אמות ושבע כפולות פי' חכמה בינה ודעת ושבעת ימי הבנין חסד גבורה תפארת כו' וכך בנפש האדם שנחלקת לשתיים שכל ומדות. השכל כולל חכמה בינה ודעת. והמדות הן אהבת ד' ופחדו ויראתו ולפארו כו' וחב"ד נקראו אמות ומקור למדות כי המדות הן תולדות חב"ד: וביאור הענין כי הנה השכל שבנפש המשכל' שהוא המשכיל כל דבר נקרא בשם חכמה כ"ח מ"ה וכשמוציא כחו אל הפועל שמתבונן בשכלו להבין דבר לאשורו ולעמקו מתוך איזה דבר חכמה המושכל בשכלו נקרא בינה והן הם אב ואם המולידות אהבת ד' ויראתו ופחדו כי השכל שבנפש המשכלת כשמתבונן ומעמיק מאד בגדולת ד' איך הוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין וכולא קמיה כלא חשיב נולדה ונתעוררה מדת יראת הרוממות במוחו ומחשבתו לירא ולהתבונן מגדולתו ית' שאין לה סוף ותכלית ופחד ד' בלבו ושוב יתלהב לבו באהבה עזה כרשפי אש בחשיקה וחפיצה ותשוקה ונפש שוקקה לגדולת אין סוף ב"ה והיא כלות הנפש כדכתיב נכספה וגם כלתה נפשי וגו' וכתוב צמאה נפשי לא-להים וגו' וכתוב צמאה לך נפשי וגו' והצמאון הוא מיסוד האש שבנפש הא-להית וכמ"ש הטבעיים וכ"ה בע"ח שיסוד האש הוא בלב ומקור המים והליחות מהמוח וכמ"ש בע"ח שער נ' שהיא בחי' חכמה שנקרא מים שבנפש הא-להית ושאר המדות כולן הן ענפי היראה והאהבה ותולדותיהן כמ"ש במקום אחר. והדעת הוא מלשון והאדם ידע את חוה והוא לשון התקשרות והתחברות שמקשר דעתו בקשר אמיץ וחזק מאוד ויתקע מחשבתו בחוזק בגדולת אין סוף ב"ה ואינו מסיח דעתו כי אף מי שהוא חכם ונבון בגדולת א"ס ב"ה הנה אם לא יקשר דעתו ויתקע מחשבתו בחוזק ובהתמדה לא יוליד בנפשו יראה ואהבה אמיתית כי אם דמיונות שוא ועל כן הדעת הוא קיום המדות וחיותן והוא כולל חסד וגבורה פי' אהבה וענפיה ויראה וענפיה: ספר ה"תניא" פרק ג'

Now, each of these three aspects and levels - nefesh, ruach, and neshamah - consists of ten attributes, corresponding to the ten supernal sefiros from which they evolve, which are subdivided into two categories, namely, three "matrices" (lit. mothers) and the seven "multiples," to wit: chochmah, binah, and daas; and the "seven days of construction" - chessed, gevurah, tiferes, and so on. So is it with the human soul, which is divided in two - sechel and middos. The sechel includes chachmah, binah, and daas whilst the middos are love of G-d, fear and awe of Him, glorification of Him, and so forth. ChaBaD are called "matrices" and the sources of the middos, for the middos are the offspring of ChaBaD.

The explanation of the matter is as follows: The sechel of the rational soul, which is the faculty that conceives any thing, is called chochmah - "the potentiality of 'what?'" (koach mah). When [a person] brings forth this potential into actuality, that is, when he ponders with his intellect in order to understand a concept which he has conceived in his intellect to its ultimate truth and depth, this is what is called binah. These are the father and mother which give birth to love of G-d, and awe and fear of Him.

For when the intellect in the rational soul deeply contemplates and immerses itself exceedingly in the greatness of G-d, how He fills all the world and encompasses all worlds and how all is as naught before Him - there will be born and aroused in his mind and thought the emotion of exalted awe, to be awed and humbled before His blessed greatness, which is without end or limit, and to have the fear of G-d in his heart. In turn, his heart will glow with an intense love like burning coals, with craving, desire, passion, and a yearning soul, towards the greatness of the Blessed Infinite This is the "dissolution of the soul" (kalos hanefesh) of which Scripture speaks (Psalms 84:3), "My soul longs and goes out . . .", (Ibid. 42:3) "My soul thirsts for G-d," (Ibid. 63:2) "My soul thirsts for You" This thirst is derived from the element of Fire in the G-dly soul. As the students of natural science write, and so it is in Etz Chayyim, the element of Fire is in the heart, whilst the source of [the element of] Water and moisture is in the brain, which is explained in Etz Chayyim, Shaar (Portal) 50, to refer to the faculty of chochmah, which is called the "water" of the G-dly soul. All other middos are all offshoots of awe and love and their derivations, as is explained elsewhere.

Daas implies attachment and union, as in the verse (Genesis 4:1), "And Adam knew (yada) Eve" That is, one binds his mind with a very firm and strong bond to and firmly fixes his thought on, the greatness of the Blessed Infinite, without diverting his mind [from Him]. For even one who is wise and understanding of the greatness of the Blessed Infinite will not produce in his soul true love and awe, but only vain fancies, unless he binds his mind and fixes his thought with firmness and perseverance. Therefore daas is the basis of the middos and the source of their vitality; it contains chessed and gevurah, that is to say, love with its offshoots and fear with its offshoots. **"Tanya" Chapter 3**

E.

ועוד יש לכל נפש א-להית שלשה לבושים שהם מחשבה דבור ומעשה של תרי"ג מצות התורה שכשהאדם מקיים במעשה כל מצות מעשיות ובדבור הוא עוסק בפירוש כל תרי"ג מצות והלכותיהן ובמחשבה הוא משיג כל מה שאשר לו להשיג בפרד"ס התורה הרי כללות תרי"ג אברי נפשו מלובשים בתרי"ג מצות התורה ובפרטות בחי' חב"ד שבנפשו מלובשות בהשגת התורה שהוא משיג בפרד"ס כפי יכולת השגתו ושרש נפשו למעלה. והמדות שהן יראה ואהבה וענפיהן ותולדותיהן מלובשות בקיום המצות במעשה ובדבור שהוא ת"ת שכנגד כולם כי האהבה היא שרש כל רמ"ח מ"ע וממנה הן נמשכות ובלעדה אין להן קיום אמיתי כי המקיימן באמת הוא האוהב את שם ד' וחפץ לדבקה בו באמת ואי אפשר לדבקה שכנגד כולן בו באמת כי אם בקיום רמ"ח פקודין שהם רמ"ח אברין דמלכא כביכול כמ"ש במקום אחר והיראה היא שרש לשס"ה לא תעשה כי ירא למרוד במלכי המלכים הקב"ה. או יראה פנימית מזו שמתבושש מגדולתו למרות עיני כבודו ולעשות הרע בעיניו כל תועבת ד' אשר שנא הם הקליפות וסטרא אחרא אשר יניקתם מהאדם התחתון ואחיזתם בו הוא

בשם"ה מצות לא תעשה. והנה שלשה לבושים אלו מהתורה ומצותיה אף שנקראים לבושים לנפש רוח ונשמה עם כל זה גבהה וגדלה מעלתם לאין קץ וסוף על מעלת נפש רוח ונשמה עצמן כמ"ש בזהר דאורייתא וקב"ה כולא חד פי' דאורייתא היא חכמתו ורצונו של הקב"ה והקב"ה בכבודו ובעצמו כולא חד כי הוא היודע והוא המדע וכו' כמ"ש לעיל בשם הרמב"ם. ואף דהקב"ה נקרא אין סוף ולגדולתו אין חקר ולית מחשבה תפיסא ביה כלל וכן ברצונו וחכמתו כדכתיב אין חקר לתבונתו וכת' החקר א-לוה תמצא וכת' כי לא מחשבותי מחשבתיכם הנה על זה אמרו במקום שאתה מוצא גדולתו של הקב"ה שם אתה מוצא ענותנותו וצמצם הקב"ה רצונו וחכמתו בתרי"ג מצות התורה ובהלכותיהן ובצרופי אותיות תנ"ך ודרשותיהן שבאגדות ומדרשי חכמינו ז"ל בכדי שכל הנשמה או רוח ונפש שבגוף האדם תוכל להשיגן בדעתה ולקיימן כל מה שאפשר לקיים מהן במעשה דבור ומחשבה וע"י זה תתלבש בכל עשר בחינותיה בשלשה לבושים אלו. ולכן נמשלה התורה למים מה מים יורדים ממקום גבוה למקום נמוך כך התורה ירדה ממקום כבודה שהיא רצונו וחכמתו יתברך ואורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד ולית מחשבה תפיסא ביה כלל. ומשם נסעה וירדה בסתר המדרגות ממדרגה למדרגה בהשתלשלות העולמות עד שנתלבשה בדברים גשמיים ועניני עולם הזה שהן רוב מצות התורה ככולם והלכותיהן ובצרופי אותיות גשמיות בדיו על הספר עשרים וארבעה ספרים שבתורה נביאים וכתובים כדי שתהא כל מחשבה תפיסא בהן ואפי' בחי' דבור ומעשה שלמטה ממדרגת מחשבה תפיסא בהן ומתלבשת בהן ומאחר שהתורה ומצותיה מלבישים כל עשר בחי' הנפש וכל תרי"ג אבריה מראשה ועד רגלה הרי כולה צרורה בצרור החיים את ד' ממש ואור ד' ממש מקיפה ומלבישה מראשה ועד רגלה כמ"ש צורי אחסה בו וכת' כצנה רצון תעטרנו שהוא רצונו וחכמתו יתברך המלוכשים בתורתו ומצותיה. ולכן אמרו יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי עולם הבא כי עולם הבא הוא שנהנין מזיו השכינה שהוא תענוג ההשגה ואי אפשר לשום נברא אפי' מהעליונים להשיג כי אם איזו הארה מאור ד' ולכן נקרא בשם זיו השכינה אבל הקב"ה בכבודו ובעצמו לית מחשבה תפיסא ביה כלל כי אם כאשר תפיסא ומתלבשת בתורה ומצותיה אזי היא תפיסא בהן (הגהה - בכ"י ליתא תיבת בהן:) ומתלבשת בהקב"ה ממש דאורייתא וקב"ה כולא חד. ואף שהתורה נתלבשה בדברים תחתונים גשמיים הרי זה כמחבק את המלך ד"מ שאין הפרש במעלת התקרבותו ודביקותו במלך בין מחבקו כשהוא לבוש לבוש אחד בין שהוא לבוש כמה לבושים מאחר שגוף המלך בתוכם. וכן אם המלך מחבקו בזרועו גם שהיא מלוכשת תוך מלבושיו כמ"ש וימינו תחבקני שהיא התורה שנתנה מימין שהיא בחי' חסד ומים: ס' "תניא" פרק ד'

In addition, every G-dly soul possesses three garments, which are the thought, speech, and action of the 613 commandments of the Torah. For when a person actively fulfills all the precepts which require physical action, and with his power of speech he occupies himself in expounding all the 613 commandments and their practical applications (halachos), and with his power of thought he comprehends all that is comprehensible to him in the pardes of the Torah - then the totality of the 613 "organs" of his soul are clothed in the 613 commandments of the Torah. Specifically: the faculties of ChaBaD in his soul are clothed in the comprehension of the Torah, which he comprehends in pardes, to the extent of his mental capacity and the supernal root of his soul. And the middos, namely fear and love, together with their offshoots and derivatives, are clothed in the

fulfillment of the commandments in deed and in speech - [speech is referring to] the study of Torah which is (Peah 1:1) "the equivalent of all the commandments." For love is the root of all the 248 positive commandments, which derive from it and have no true foundation without it, since he who fulfills them in truth is one who truly loves the name of G-d and desires to cleave to Him in truth - for one cannot truly cleave to Him except through fulfillment of the 248 [positive] commandments, which are the (Tikkunei Zohar, Tikkun 30) 248 "limbs of the King," as it were, as is explained elsewhere. And awe is the root of the 365 prohibitive commandments, as one fears to rebel against the Supreme King of kings, the Holy One, blessed be He; or a more inner fear than this - that one feels ashamed in the presence of the Divine greatness to rebel against His glory and do what is evil in His eyes, namely, any of the abominable things hated by G-d, which are the kelipot and sitra achra, which draw their nurture from terrestrial man and have their hold in him through [his violation of] the 365 prohibitive commandments.

Now these three "garments," consisting of the Torah and its commandments, although they are called garments of the nefesh, ruach, and neshamah, their quality, nevertheless, is infinitely higher and greater than that of the nefesh, ruach, and neshamah themselves. As explained in the Zohar (Part I 24a; II 60a) the Torah and the Holy One, blessed be He, are one. The meaning of this is that the Torah, which is the wisdom and will of the Holy One, blessed be He, and the Holy One, blessed be He, Himself are one, since "He is both the knower and the knowledge . . .," as explained above in the name of Maimonides.

And although the Holy One, blessed be He, is called Ein Sof ("Infinite"), and (Psalms 145:3) "His greatness can never be fathomed," and (Introduction to Tikkunei Zohar) "No thought can apprehend Him at all," and so are also His will and His wisdom, as it is written (Isaiah 40:28), "There is no seeking His understanding," and (Job 11:7) "Can you by searching find God?" and (Isaiah 55:8) "For My thoughts are not your thoughts" - nevertheless, it is in this connection that it has been said (Megillah 31a), "Where you find the greatness of the Holy One, blessed be He, there you find His humility." For the Holy One, blessed be He, has compressed His will and wisdom within the 613 commandments of the Torah and their laws, and in the combination of the letters of the Tanach, and in the expositions thereof which are to be found in the aggados and midrashim of our Sages of blessed memory, in order that each neshamah, or ruach and nefesh in the human body should be able to comprehend them in its mind, and to fulfill them, as far as they can be fulfilled, in act, speech, and thought, thereby clothing itself, with all its ten attributes, in these three garments. This is why the Torah has been compared to water: just as water descends from a higher place to a lower place, so has the Torah descended from its place of glory, which is the will and wisdom of the Blessed; [for] the Torah and the Holy One, blessed be He, are one, and no thought can apprehend Him at all. Thence, it has progressively descended through hidden steps, step after step, with the evolution of the worlds, until it clothed itself in physical things and in matters of this world, which comprise virtually all of the commandments of the Torah and their laws, and in the combinations of physical letters, written with ink in a scroll, namely, the twenty-four books of the Torah, Prophets, and Hagiographa - all this in order that every thought should be able to apprehend them, and that even the faculties of speech and action, which are on a lower level than thought, should be able to apprehend them and be clothed in

them. And since the Torah and its commandments clothe all ten attributes of the soul and all its 613 organs from head to foot, it is altogether and literally (Samuel I 25:29) "bound up in the bundle of life with G-d," and the very light of G-d envelops and clothes it from head to foot; as it is written (Psalms 18:3), "G-d is my rock, I take refuge in Him," and it is also written (Ibid. 5:13), "As a shield [Your] will does encircle him," to say, the Blessed's will and wisdom, which are clothed in His Torah and its commandments, [encircle him]. Thus it has been said: "Better is one hour of repentance and good deeds in this world than the whole life of the World to Come." For the World to Come is [that state where] one enjoys the "glow of the Divine Presence" (Ziv haShekhinah), which is the pleasure of apprehension. No created being, even of the celestial, can apprehend more than some reflection of the Divine light, which is why the reference is to "the glow of the Divine Presence." As for the essence of the Holy One, blessed be He, no thought can apprehend Him at all—except when it is apprehended and clothed in the Torah and its Mitzvos. Then [the human being] does literally apprehend, and is clothed in, the Holy One, blessed be He, since the Torah and the Holy One, blessed be He, are one. And although the Torah has been clothed in lowly, physical things, it is, by way of illustration, like embracing the king: there is no difference, in regard to the degree of closeness and attachment to the king, whether one embraces the king as the latter is wearing one robe or several robes, so long as the royal person is inside them. Likewise, when the king, for his part, embraces one with his arm, even though it is dressed in his robes; as it is written (Shir HaShirim 8:3), "And His right hand embraces me," which refers to the Torah which was given by G-d's right hand, which is the quality of chessed and water. **"Tanya"**

Chapter 4

E.

והנה מקום משכן נפש הבהמית שמקליפת נוגה בכל איש ישראל הוא בלב בחלל שמאלי שהוא מלא דם וכתיב כי הדם הוא הנפש ולכן כל התאות והתפארות וכעס ודומיהן הן בלב ומהלב הן מתפשטות בכל הגוף וגם עולה למוח שבראש לחשב ולהרהר בהן ולהתחכם בהן כמו שהדם מקורו בלב ומהלב מתפשט לכל האברים וגם עולה להמוח שבראש. אך מקום משכן נפש הא—להית הוא במוחין שבראש ומשם מתפשטת לכל האברים וגם בלב בחלל הימני שאין בו דם וכמ"ש לב חכם לימינו והיא אהבת ד' כרשפי שלהבת מתלהבת בלב משכילים המבינים ומתבוננים בדעתם אשר במוחם בדברים המעוררים את האהבה. וכן שמחת לבב בתפארת ד' והדר גאונו כאשר עיני החכם אשר בראשו במוח חכמתו ובינתו מסתכלים ביקרא דמלכא ותפארת גדולתו עד אין חקר ואין סוף ותכלית כמבואר במקום אחר וכן שאר מדות קדושות שבלב הן מחב"ד שבמוחין. אך הנה כתיב ולאום מלאום יאמץ כי הגוף נקרא עיר קטנה וכמו ששני מלכים נלחמים על עיר אחת שכל אחד רוצה לכבשה ולמלוך עליה דהיינו להנהיג יושביה כרצונו ושיהיו סרים למשמעתו בכל אשר יגזור עליהם. כך שתי הנפשות האלהית והחיונית הבהמית שמהקליפה נלחמות זו עם זו על הגוף וכל אבריו שהא—להית חפצה ורצונה שתהא היא לבדה המושלת עליו ומנהיגתו וכל האברים יהיו סרים למשמעתה ובטלים אצלה לגמרי ומרכבה אליה ויהיו לבוש לעשר בחינותיה וג' לבושיה הנ"ל שיתלבשו כולם באברי הגוף ויהי הגוף כולו מלא מהם לבדם ולא יעבור זר בתוכם ח"ו דהיינו תלת מוחין שבראש יהיו ממולאים מחב"ד שבנפש הא—להית שהיא חכמת ד' ובינתו להתבונן בגדולתו אשר עד אין חקר ואין סוף ולהוליד מהן על ידי הדעת היראה במוחו ופחד ד' בלבו ואהבת ד' כאש בוערה בלבו כרשפי שלהבת להיות נכספה וגם כלתה נפשו בחשיקה וחפיצה לדבקה בו בא"ס ב"ה בכל לב ונפש ומאד מעומקא דלבא שבחלל

הימני שיהיה תוכו רצוף אהבה מלא וגדוש עד שתתפשט גם לחלל השמאלי לאכפיא לס"א יסוד המים הרעים שבה שהיא התאווה שמקליפת נוגה לשנותה ולהפכה מתענוגי עולם הזה לאהבת ד' כמ"ש בכל לבבך בשני יצריך והיינו שיעלה ויבא ויגיע למדרגת אהבה רבה וחיבה יתרה ממדרגת אהבה עזה כרשפי אש והיה הנקראת בכתוב אהבה בתענוגים להתענג על ד' מעין עולם הבא והענג הוא במוח חכמה ושכל המתענג בהשכלת ד' וידיעתו כפי השגת שכלו וחכמתו והוא בחי' המים זרע אור זרוע שבקדושת נפש הא-להית המהפכת לטוב את בחי' המים שבנפש הבהמית שמהם באו תאות תענוגי עוה"ז מתחלה וכמ"ש בע"ח שער נ' פרק ג' בשם הזהר שהרע נהפך להיות טוב גמור כמו יצר טוב ממש בהסיר הבגדים הצואים ממנו שהם תענוגי עוה"ז שהוא מלובש בהם וכן שאר כל המדות שבלב שהן ענפי היראה והאהבה יהיו לד' לבדו וכל כח הדבור שבפה והמחשבה שבמוח יהיו ממולאים מן לבושי המחשבה והדבור של נפש הא-להית לבדה שהן מחשבת ד' ותורתו להיות שיחתו כל היום לא פסיק פומיה מגירסא וכח המעשיי שבידי' ושאר רמ"ח אבריו יהיה במעשה המצות לבד שהוא לבוש השלישי של נפש הא-להית אך נפש הבהמית שמהקליפה רצונה להפך ממש לטובת האדם שיתגבר עליה וינצחנה כמשל הזונה שבזה"ק: ספר ה"תניא" פרק ט

The abode of the animal soul derived from the kelipat nogah in every Jew is in the heart, in the left ventricle that is filled with blood, as it is written (Deut. 12:23), "For the blood is the soul." Thus, all lusts and boasting and anger and similar passions are in the heart, and, from the heart, they spread throughout the entire body, rising also to the brain in the head, so as to think and meditate about them and become cunning in them, just as the blood has its source in the heart and from the heart it circulates to all organs and limbs, rising also to the brain in the head. But the abode of the G-dly soul is in the brains that are in the head, and from there it extends to all organs and the limbs; and also in the heart, in the right ventricle in which there is no blood, as is written (Ecc. 10:2), "The heart of the wise man is on his right." This is the love of G-d which flares like flaming coals in the heart of discerning men, who understand and reflect with the daas faculty of their mind on matters that arouse this love; it also creates the gladness of the heart in apprehending the beauty of G-d and the majesty of His glory [which is aroused] when "the eyes of the wise man that are in his head" - [that is,] the mind-faculties of [chochmah] and binah - gaze upon the glory of the King and beauty of His greatness that are unfathomable and without end or limit, as explained elsewhere; it is also the cause of the other holy affections (middos) in the heart that originate from ChaBaD in the mind.

It is written, however, "Nation over nation shall struggle to gain dominance." For the body is called a "small city": just as two kings wage war over a city, each wishing to capture it and rule over it, that is to say, to govern its inhabitants according to his will so that they obey him in all that he decrees for them, so do the two souls - the G-dly [soul] and the vitalizing animal [soul] that derives from kelipah - wage war against each other over the body and all its organs and limbs. The desire and will of the G-dly soul is that it alone should rule over the person and direct him, and that all his limbs should obey it and surrender themselves completely to it and become a chariot for it, and serve as a garment for its ten faculties and three garments mentioned above, all of which should be en clothed within the organs and limbs of the body, and the entire body should be permeated with them alone, to the exclusion of any alien influence, G-d forbid.

In particular: that the three brains that are in the head should be permeated with the ChaBaD of the G-dly soul, namely, the wisdom of G-d and the understanding of Him, by pondering on His unfathomable and infinite greatness. And that from them should be born, through the faculty of daas awe in his mind and fear of G-d in his heart, and a love of G-d like burning fire in his heart, like flaming coals, so that his soul shall yearn and long, with craving and desire, to cleave to the Blessed Infinite, with his entire heart, soul and might, from the very depths of the heart, in its right ventricle, so that it is so thoroughly paved, filled and overflowing with love that [the love] spreads also to the left ventricle to subdue the sitra achra with its element of evil waters - [that is], the lust stemming from kelipas nogah - to change it and transform it from the pleasures of this world to the love of G-d, as it is written (Deut. 6:5), "With all your heart-with both your inclinations." That is to say, that the person should ascend and attain the level of "great love," [which is] a greater affection than the ardent love that is comparable to flaming coals. This is [the love] that is called in Scripture (Shir HaShirim 7:7), "love of delights," which is the experience of delight in G-d, similar to that [experienced in] the World to Come - "delight' (oneg) being in the brain of [chochmah], in the intellectual pleasure of conceiving and knowing G-d, to the extent that one's intellect and [chochmah] can grasp [Him]. This is the element of water and "seed" - [that is], a sowing of light - in the holiness of the G-dly soul, which transforms to good the element of water in the animal soul, from which the lust for mundane pleasures had been previously derived.

Thus, it is written in Etz Chayyim, Portal 50, chapter 3, in the name of the Zohar, that the evil is converted into, and becomes, completely good, like the good nature itself, through the shedding of its soiled garments - the pleasures of this world-in which it had been clothed. The G-dly soul also [desires] that the other middos in the heart, the offshoots of awe and love, should be dedicated to G-d alone; and that the faculty of speech that is in the mouth, and the thought that is in the brain, should be entirely and solely filled with the thought and speech garments of the G-dly soul, namely, the thought of G-d and His Torah, which should be the theme of [the person's] speech throughout the day, his mouth ceaselessly studying [it]; and that the faculty of action in his hands, as also in the rest of the 248 limbs, should function exclusively in the action of the mitzvot, which is the third garment of the G-dly soul. But the desire of the animal soul which is derived from kelipah is the very opposite; [it desires this] for the good of man, that he may prevail over it and vanquish it, as in the parable of the harlot in the holy Zohar. **"Tanya" Chapter 9**

G.

והנה כשהאדם מגביר נפשו הא-להית ונלחם כל כך עם הבהמית עד שמגרש ומבער הרע שבה מחלל השמאלי כמ"ש ובערת הרע מקרבך ואין הרע נהפך לטוב ממש נקרא צדיק שאינו גמור וצדיק ורע לו דהיינו שיש בו עדיין מעט מזער רע בחלל השמאלי אלא שכפוף ובטל לטוב מחמת מיעוטו ולכן נדמה לו כי ויגרשהו וילך לו כולו לגמרי אבל באמת אלו חלף והלך לו לגמרי כל הרע שבו היה נהפך לטוב ממש. וביאור הענין כי הנה צדיק גמור שנהפך הרע שלו לטוב ולכן נקרא צדיק וטוב לו הוא ע"י הסרת הבגדים הצואים לגמרי מהרע דהיינו למאוס מאד בתענוגי עוה"ז להתענג בם בתענוגות בני אדם למלאת תאות הגוף בלבד ולא לעבודת ד' מפני היותם נמשכים ונשפעים מהקליפה וס"א וכל מה שהוא מהס"א הצדיק גמור הוא שונאו בתכלית השנאה מחמת גודל אהבתו לד' וקדושתו באהבה רבה בתענוגים וחיבה יתרה הנ"ל כי הם זה לעומת זה כדכתיב תכלית שנאה שנאתים לאויבים היו

לי חקרני ודע לבבי וגו' וכפי ערך גודל האהבה לד' כך ערך גודל השנאה לס"א והמיאוס ברע בתכלית כי המיאוס הוא הפך האהבה ממש כמו השנאה. וצדיק שאינו גמור הוא שאינו שונא הס"א בתכלית השנאה ולכן אינו מואס ג"כ ברע בתכלית וכל שאין השנאה והמיאוס בתכלית ע"כ נשאר איזה שמץ אהבה ותענוג לשם ולא הוסרו הבגדים הצואים לגמרי מכל וכל ולכן לא נהפך לטוב ממש מאחר שיש לו איזה אחיזה עדיין בבגדים הצואים אלא שהוא בטל במיעוטו וכלא חשיב ולכן נקרא צדיק ורע כפוף ובטל לו. ועל כן גם אהבתו לד' אינו בתכלית ולכן נקרא צדיק שאינו גמור. ספר ה"תניא" פרק י

Now when a person fortifies his G-dly soul and battles his animal soul to such an extent that he expels and eradicates its evil from the left ventricle-as is written, "And you shall eradicate the evil from within you" - yet the evil is not actually converted to good, he is called "an incomplete tzaddik" and "a tzaddik to whom is evil," implying that there still lingers in him a fragment of evil in the left ventricle, except that because of its minuteness, it is subjugated and nullified by the good. He, therefore, imagines that he has "driven it out and it is gone from him," all of it, completely. In truth, however, had all the evil in him entirely passed on and departed, it would have been converted into actual good. The explanation of the matter is that a complete tzaddik, in whom the evil has been converted to good, and who is consequently called "a tzaddik to whom is good," [achieves] this by completely removing the soiled garments of evil. That is to say, he utterly despises the pleasures of this world - the enjoyment of human pleasures not for the sake of the service of G-d but merely to gratify the body's desires-because they are derived from and nourished by kelipah and sitra achra. For whatever is of the sitra achra is hated by the perfect tzaddik with an absolute hatred, by reason of the immensity of his love of G-d and His holiness with a great "love in delights" and utmost affection, as stated above. For the two are antithetical one to the other, as it is written (Psalms 139:22-23), "I hate them with absolute hatred, they have become my enemies; search me and know my heart. . . ." [Thus,] according to the magnitude of the love toward God, so is the degree of the magnitude of hatred towards the sitra achra and the utter abhorrence of evil, since like hatred, abhorrence is the veritable opposite of love. The incomplete tzaddik is one who does not hate the sitra achra with an absolute hatred; therefore he also does not absolutely abhor evil. And as long as the hatred and abhorrence of evil are not absolute, there must remain some vestige of love and pleasure in it, [meaning that] the soiled garments have not entirely and absolutely been shed. As a result, [the evil] has not been utterly transformed into good, since it still has some attachment to the soiled garments; it is only that it is nullified because of its minute quantity and is accounted as nothing. Therefore such a person is called "a tzaddik to whom the evil [within him] is [subjugated and abnegated]" Accordingly, his love of G-d is also not ultimate, and he is thus called "an incomplete tzaddik." **"Tanya" Chapter 10**

H.

והבינוני הוא שלעולם אין הרע גובר כל כך לכבוש את העיר קטנ' להתלבש בגוף להחטיאו דהיינו ששלש' לבושי נפש הבהמית שהם מחשבה דבור ומעשה שמצד הקליפ' אין גוברים בו על נפש הא-להית להתלבש בגוף במוח ובפה ובשאר רמ"ח אברים להחטיאם ולטמאם ח"ו רק שלשה לבושי נפש הא-להית הם לבדם מתלבשים בגוף שהם מחשבה דבור ומעשה של תרי"ג מצות התורה ולא עבר עבירה מימיו ולא יעבור לעולם ולא נקרא עליו שם רשע אפי' שעה אחת ורגע אחד כל ימיו אך מהות ועצמות נפש הא-להית שהן עשר בחינותיה לא

להן לבדן המלוכה והממשלה בעיר קטנה כי אם בעתים מזומנים כמו בשעת קריאת שמע ותפלה שהיא שעת מוחין דגדלות למעלה וגם למטה היא שעת הכושר לכל אדם שאז מקשר חב"ד שלו לד' להעמיק דעתו בגדולת א"ס ב"ה ולעורר את האהבה כרשפי אש בחלל הימני שבלבו לדבקה בו בקיום התורה ומצותיה מאהבה שזהו ענין המבואר בקריאת שמע דאורייתא וברכותיה שלפניה ולאחריה שהן מדרבנן הן הכנה לקיום הק"ש כמ"ש במ"א ואז הרע שבחלל השמאלי כפוף ובטל לטוב המתפשט בחלל הימני מחב"ד שבמוח המקושרים בגדולת א"ס ב"ה. אבל אחר התפלה בהתסלקות המוחין דגדלות א"ס ב"ה הרי הרע חוזר וניערור בחלל השמאלי ומתאוה תאוה לתאוה עוה"ז ותענוגיו. רק מפני שלא לו לבדו משפט המלוכה והממשלה בעיר אינו יכול להוציא תאוה מכח אל הפועל להתלבש באברי הגוף במעשה דבור ומחשבה ממש להעמיק מחשבתו בתענוגי עוה"ז איך למלאת תאוה לבו כי המוח שליט על הלב [כמ"ש בר"מ פ' פינחס] בתולדתו וטבע יצירתו שכך נוצר האדם בתולדתו שכל אדם יכול ברצונו שבמוחו להתאפק ולמשול ברוח תאוה שבלבו שלא למלאת משאלות לבו במעשה דבור ומחשבה ולהסיח דעתו לגמרי מתאוה לבו אל ההפך לגמרי ובפרט אל צד הקדושה . . . ואעפ"כ אינו נקרא צדיק כלל מפני שיתרון הזה אשר לאור נפש הא-להית על החושך וסכלות של הקליפה הנדחה ממילא אינו אלא בשלשה לבושי הנ"ל ולא במהותה ועצמותה על מהותה ועצמותה של הקליפה כי מהותה ועצמותה של נפש הבהמית שמהקליפה שבחלל השמאלי לא נדחה כלל ממקומו בבינוני אחר התפלה שאין רשפי אש אהבת ד' בהתגלות לבו בחלל הימני כי אם תוכו רצוף אהבה מסותרת שהיא אהבה הטבעית שבנפש הא-להית כמ"ש לקמן. . . . ספר ה"תניא" פרק יב

The beinoni ("intermediate") is one in whom the evil never gains enough power to capture the "small city," so as to clothe itself in the body and make it sin. That is to say, the three garments of the animal soul, namely, thought, speech, and action of kelipah, do not prevail within him over the G-dly soul to the extent of clothing themselves in the body - in the brain, in the mouth and in the other 248 organs - to make them sin and to defile them, G-d forbid. Rather, only the three garments of the G-dly soul - namely, the thought, speech, and actions of the 613 commandments of the Torah - they alone, clothe themselves in the body. The beinoni has never committed, nor will he ever commit, any transgression, and the term "rasha" never applied to him, even for a single hour or moment, throughout his life. However, the essence and being of the G-dly soul, which are its ten faculties, do not hold the exclusive sovereignty and dominion over the small city; except at specific times, such as during the recital of the Shema or prayer, which is a time when the divine intellect is in a state of ascendancy above, and is thus a propitious time below for every man, when he binds his ChaBaD to G-d, to apply his daas, in an in-depth manner, to the greatness of the Blessed Infinite, and to arouse the "love like flaming coals" in the right ventricle of his heart to cleave to Him by virtue of the fulfillment of the Torah and its commandments out of love. This, as explained, is an essential quality of the Shema, the recital of which is enjoined by the Torah and of the blessings which precede and follow it, which are a rabbinical enactment and a preparation for the fulfillment of the recital of the Shema, as is explained elsewhere. At such time, the evil that is in the left ventricle is subdued and nullified by the good that is diffused in the right ventricle from the ChaBaD in the brain, which are bound to the

greatness of the Blessed Infinite. However, after prayer, when the state of ascendancy of the intellect of the Blessed Infinite departs, the evil in the left ventricle reawakens, and [the beinoni] experiences desire for the lusts of the material world and its pleasures.

Yet, because [the evil] has not the sole sovereignty [and judgment] and dominion over the city, it is unable to carry out this desire from the potential into actuality by clothing itself in the organs and limbs of the body in deed speech, or actual thought - that is, to consciously dwell on the pleasures of the material world as to how to satisfy the lust of his heart-because the brain rules over the heart (as explained in Ra'aya Meheimna, Parashat Pinchas) by virtue of its inborn and created nature. For this is how man is created from birth, that each person may, with the willpower in his brain restrain himself and control the drive of lust that is in his heart, preventing his heart's desires from expressing themselves in action, word, or thought and divert his attention altogether from the craving of his heart toward the completely opposite direction, particularly in the direction of holiness. . . . Nevertheless, such a person is not deemed a tzaddik at all, because the superiority which the light of the G-dly soul possesses over the darkness and foolishness of the kelipah, wherewith the latter is expelled forthwith exists only in its aforementioned three garments, but not in its essence and being over the essence and being of the kelipah. For in the beinoni, the essence and being of the animal soul from the kelipah in the left ventricle remains entirely undislodged after prayer, when the love of G-d "like burning coals" is no longer in a revealed state in his heart, in the right ventricle, which is now only inwardly paved with hidden love, that is the natural love of the G-dly soul, as will be explained later. . . . **"Tanya" Chapter 12**

I.

ובזה יובן לשון מאמרז"ל בינונים זה וזה שופטן [פי' יצר טוב ויצר הרע] דכתיב כי יעמוד לימין אביון להושיע משופטי נפשו ולא אמרו זה וזה מושלים ח"ו כי כשיש איזו שליטה וממשלה ליצר הרע בעיר קטנה אפי' לפי שעה קלה נקרא רשע באותה שעה אלא היצה"ר אינו רק עד"מ כמו שופט ודיין האומר דעתו במשפט ואעפ"כ יכול להיות שלא יהיה פסק הלכה כך למעשה מפני שיש עוד שופט ודיין החולק עליו וצריך להכריע ביניהם והלכה כדברי המכריע כך היצה"ר אומר דעתו בחלל השמאלי שבלב ומהלב עולה למוח להרהר בו ומיד חולק עליו השופט השני שהוא הנפש הא-להית שבמוח המתפשט בחלל הימני שבלב מקום משכן היצר טוב והלכה כדברי המכריע הוא הקב"ה העוזרו להיצר טוב כמאמר רז"ל אלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו והעזר היא ההארה שמאיר אור ד' על נפש הא-להית להיות לה יתרון ושליטה על סכלות הכסיל ויצה"ר כיתרון האור מן החושך כנ"ל. אך מאחר שהרע שבחלל השמאלי בבינוני הוא בתקפו כתולדתו להתאות תאוה לכל תענוגי עוה"ז ולא נתבטל במיעוט לגבי הטוב ולא נדחה ממקומו כלל רק שאין לו שליטה וממשלה להתפשט באברי הגוף מפני הקב"ה העומד לימין אביון ועוזר ומאיר לנפש הא-להית לכן נקרא כרשע כמארז"ל אפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה היה בעיניך כרשע ולא רשע ממש אלא שיחזיק עצמו לבינוני ולא להאמין להעולם שאומרים שהרע שבו נתבטל לגבי הטוב שזו מדרגת צדיק אלא יהיה בעיניו כאלו מהותו ועצמותו של הרע הוא בתקפו ובגבורתו בחלל השמאלי כתולדתו ולא חלף והלך ממנו מאומה. ס' ה"תניא" פ' יג

Accordingly, we now understand the statement of our Sages, of blessed memory (Berachos 61b), "Beinonim are judged by both [their good and evil inclinations]," as it is written (Psalms 109:31), 'He stands at the right hand of the destitute man to save him from those that judge his soul.'" Note that our Sages did not say that he is ruled by both the good inclination and the bad. G-d forbid! For when the evil inclination gains any rule and dominion, albeit momentarily, over the "small city", one is deemed a "rasha" at such times. Rather, the evil inclination [in the beinoni] is no more than, for example, a magistrate or judge who expresses his opinion on a point of law, yet in fact his decision is not necessarily final, for there is another magistrate or judge who disagrees with him. It then becomes necessary to arbitrate between the two, and the final verdict will rest with the arbitrator. Similarly, the evil inclination states its opinion in the left part of the [beinoni's] heart. From the heart it ascends to the mind for contemplation. Immediately, it is challenged by the second "judge", the Divine soul which resides in the brain, which extends into the right part of the heart where the good inclination abides. The final verdict rests with the arbitrator - the Holy One, blessed be He, who comes to the aid of the good inclination, as our Sages have stated, "If not for the help of the Almighty, he would not be able to overcome his evil inclination." The help comes in the form of the glow of Divine light which illuminates his Divine soul which enables him to gain superiority and mastery over the folly of the "fool", the evil inclination, a dominion paralleling the superiority of light over darkness. Yet, inasmuch as the evil in the left part of the beinoni's heart is in its native strength, craving after all of the pleasures of this world, and is neither so minute as to be nullified before the good [of the Divine soul], nor has it been displaced from its position in any degree, but merely lacks authority and power to become diffused throughout the limbs of the body, because of the Holy One, blessed be He, who "stands at the right hand of the destitute man" helping him and illuminates the Divine soul. Therefore the beinoni is described as being like a rasha as in the statement (Nida 30b), "Even if the whole world tells you that you are a tzaddik, be in your own eyes like a rasha." It does not mean an actual rasha, [for the Mishna (Avos 2:13), "Be not wicked in your own estimation," admonishes one from considering himself to be an actual rasha]. Rather, one should consider himself a beinoni and should not accept the world's opinion that the evil in him has been nullified by the good, for this is the level of a tzaddik. Instead, he should take the view that the essence and core of the evil is in its full natural strength and might, in the left part of his heart, not having vanished or departed from him at all. . . . **"Tanya" Chapter 13**

J.

והנה מדת הבינוני היא מדת כל אדם ואחריה כל אדם ימשוך שכל אדם יכול להיות בינוני בכל עת ובכל שעה כי הבינוני אינו מואס ברע שזהו דבר המסור ללב ולא כל העתים שוות אלא סור מרע ועשה טוב דהיינו בפועל ממש במעשה דבור ומחשבה שבהם הבחירה והיכולת והרשות נתונה לכל אדם לעשות ולדבר ולחשוב גם מה שהוא נגד תאות לבו והפכה ממש כי גם בשעה שהלב חומד ומתאוה איזו תאוה גשמיית בהיתר או באיסור ח"ו יכול להתגבר ולהסיח דעתו ממנה לגמרי באמרו ללבו אינני רוצה להיות רשע אפי' שעה אחת כי אינני רוצה להיות מובדל ונפרד ח"ו מד' אחד בשום אופן כדכתיב עונותיכם מבדילים וגו' רק אני רוצה לדבק בו נפשי רוחי ונשמתי בהתלבשן בשלשה לבושיו ית' שהם מעשה דבור ומחשבה בד' ותורתו ומצותיו מאהבה מסותרת שבלבי לד' כמו בלב כללוי' ישראל שנקראו

אוהבי שמך ואפי' קל שבקלים יכול למסור נפשו על קדושת ד' ולא נופל אנכי ממנו בודאי אלא שנכנס בו רוח שטות ונדמה לו שבעביר' זו עודנו ביהדותו ואין נשמתו מובדלת מא-להי ישראל וגם שוכח אהבתו לד' המסותרת בלבו אבל אני אינני רוצה להיות שוטה כמוהו לכפור האמת. משא"כ בדבר המסור ללב דהיינו שיהא הרע מאוס ממש בלב ושנאוי בתכלית שנאה או אפי' שלא בתכלית שנאה הנה זה אי אפשר שיהיה באמת לאמיתו אלא ע"י גודל ותוקף האהבה לד' בבחי' אהבה בתענוגים להתענג על ד' מעין עוה"ב. ועל זה אמרו רז"ל עולמך תראה בחיך כו' ואין כל אדם זוכה לזה כי זהו כעין קבול שכר וכדכתיב עבודת מתנה אתן את כהונתכם וגו' כמ"ש במ"א. . . יובן כפל לשון השבועה תהי צדיק ואל תהי רשע דלכאורה תמוה כי מאחר שמשיביעים אותו תהי צדיק למה צריכים להשיביעו עוד שלא יהיה רשע. אלא משום שאין כל אדם זוכה להיות צדיק ואין לאדם משפט הבחירה בזה כל כך להתענג על ד' באמת ושיהיה הרע מאוס ממש באמת ולכן משיביעים שנית אל תהי רשע עכ"פ שבזה משפט הבחירה והרשות נתונה לכל אדם למשול ברוח תאותו שבלבו ולכבוש יצרו שלא יהיה רשע אפי' שעה אחת כל ימיו בין בבחי' סור מרע בין בבחי' ועשה טוב ואין טוב אלא תורה דהיינו תלמוד תורה שכנגד כולן. אך אעפ"כ צריך לקבוע לו עתים גם כן לשית עצות בנפשו להיות מואס ברע כגון בעצת חכמינו ז"ל. . . וכולי האי ואולי יערה עליו רוח ממרום ויזכה לבחי' רוח משרש איזה צדיק שתתעבר בו לעבוד ד' בשמחה אמיתית כדכתיב שמחו צדיקים בד' ותתקיים בד' באמת השבועה שמשיביעים תהי צדיק: ס' ה"תניא" פרק יד

Now, the rank of beinoni is one that is attainable by every man; each person should strive after it for every person can, at any time or hour, be a beinoni, because a beinoni does not abhor evil, for this is a matter entrusted to the heart, also, not all times are alike. Rather, the task of the beinoni is only to "turn away from evil and do good," in actual practice - in deed, speech, and thought. In these matters, every man is given the choice, ability and freedom to act, speak and think even that which is contrary to the desire of the heart and diametrically opposed to it. For even when one's heart craves and desires a material pleasure, whether permitted, or whether, G-d forbid, he desires that which is forbidden, he can conquer [the desire] and divert his attention from it altogether, by declaring to himself, "I don't want to be a rasha because under no circumstances do I want to be parted and severed, Heaven forbid, from the One G-d; as is written (Isaiah 59:2), 'Your iniquities separate you from G-d.' I desire, instead to unite my nefesh, ruach, and neshama with G-d through investing them in 'His' three garments, namely, action, speech, and thought dedicated to G-d, His Torah, and His commandments. [This desire to unite with G-d arises] out of the love of G-d that is hidden in my heart, just as this love is found in the heart of all Jews, who are called (Psalms 5:12), "lovers of your Name." For this reason, even a kal shebekalim (a most unworthy Jew) is capable of sacrificing his life for the sanctity of G-d. Surely, I am not inferior to him. It is only a spirit of folly which has overcome him; he imagines that committing this sin will not affect his Jewishness, and that his soul will not be severed thereby from the G-d of Israel. Similarly, the kal shebekalim forgets the love of G-d which is hidden in his heart. But as for me, I have no desire to be such a fool as he, to deny the truth!"

It is different, however, with regards to attaining something which is entrusted to the heart, meaning, that one's heart actually abhor and despise the evil, whether with absolute hatred or even not quite so utterly. This cannot be attained in complete truth except through that level of intense love of G-d called "love which experiences delights," which consists of delighting in G-dliness, akin to the bliss of the World to Come. Concerning this, the attainment of such love did our Sages, of blessed memory, state (Berachos 17a), "You shall [be blessed to] see a glimmer of your reward in the World to Come in your lifetime." Not every man is privileged to attain this state, for it is in the nature of reward received from above. Thus it is written (Num. 18:7), "I shall grant you your priestly service as a gift." as is explained elsewhere. . . . Now we may understand the repetitious wording in the oath (Nidah 30b), "Be a tzaddik and be not a rasha." At first glance it seems puzzling; once he is charged to "be a tzaddik," why is it necessary to admonish him again not to be a rasha? The answer is that inasmuch as not everyone is privileged to become a tzaddik, nor has a person the full advantage of choice in this matter of experiencing true delight in G-d and of actually and truly abhorring evil, each person is consequently adjured a second time, "You shall, at any rate, not be a rasha." With regards to this, the right of choice and freedom is extended to every man, to control the spirit of lust in his heart and to conquer his nature, so that he shall not be wicked for even one moment through his life. This applies both in the realm of "turning away from evil" and in that of "doing good" - [especially the mitzvah of Torah study] for there is no "good" other than Torah, (see Berachos 5a), for the study of Torah is equal to all of the other mitzvos combined. Nevertheless, one must also set aside specific periods to seek for himself means of abhorring evil, following the advice of our Sages, of blessed memory. . . . Perhaps, after all this effort, a spirit from above will descend upon him and it will be granted him that the soul level of ruach originating in the soul of some tzaddik, will be impregnated in him so that he may serve G-d with true joy, as it is written (Psalms 97:12), "Rejoice O tzaddikim in G-d." In this way, the oath charging him to "be a tzaddik" will be truly fulfilled. **"Tanya" Chapter 14**

K.

ואף שמבין ומתבונן בשכלו בגדולת ד' אינו נתפס ונדבק במוחו כל כך שיוכל למשול על חומריו' הלב מחמת חומריותן וגסותם והסיבה היא גסות הקליפה שמגביה עצמה על אור קדושת נפש הא-להית ומסתרת ומחשיכה אורה. ולזאת צריך לבטשה ולהשפילה לעפר דהיינו לקבוע עתים להשפיל עצמו להיות נבזה בעיניו נמאס ככתוב ולב נשבר רוח נשברה היא הס"א שהיא היא האדם עצמו בבינונים שנפש החיונית המחיה הגוף היא בתקפה כתולדתה בלבו נמצא היא היא האדם עצמו. ועל נפש הא-להית שבו נאמר נשמה שנתת בי טהורה היא שנתת בי דייקא מכלל שהאדם עצמו איננו הנשמה הטהורה כי אם בצדיקים שבהם הוא להפך שנשמה הטהורה שהיא נפש הא-להית הוא האדם וגופם נקרא בשר אדם. ס' ה"תניא" פרק כט

Although a person may understand and meditate in his mind on the greatness of G-d, that understanding [by itself] is not sufficiently apprehended and implanted in his mind to the point where it enables him to prevail over the coarseness of the heart because of the degree of the mind's and heart's coarseness and crassness. The cause of this is the arrogance of the kelipah which exalts itself above the holiness of the light of the Divine soul, so that it obscures and darkens its light. Therefore, one must crush it and cast it

down to the ground. This means that one must set aside specific time to [meditate in order to] make oneself humble and to view himself "despicable and contemptible" as it is written (Psalms 51:19), "A broken heart leads to a broken spirit," which refers to the *sitra achra*, which, in the case of the *beinoni* is the very man himself. For in his heart the vital soul which animates the body is in its full strength as it was at birth; hence it is indeed the very man himself. With regard to the Divine soul within him it is said (in the daily liturgy based upon the passage in *Berachos* 60b), "The soul which You gave within me is pure." The words, "which You gave within me," clearly imply that the man himself is not the "pure soul". The opposite is the case with *tzaddikim*. With them, the "pure soul," which is the Divine soul, is the man himself. Their body is called, "the flesh of man" [i. e. secondary to the real man (the Divine soul)]. **"Tanya" Chapter 29**

L.

דרש רב נחמן בר רב חסדא: מאי דכתיב (בראשית ב') וייצר ד' א-להים את האדם בשני יודי"ן שני יצרים ברא הקדוש ברוך הוא, אחד יצר טוב ואחר יצר רע. מתקיף לה רב נחמן בר יצחק: אלא מעתה, בהמה דלא כתיב בה וייצר - לית לה יצרא? והא קא חזינן דמזקא ונשכא ובעטא אלא כדרבי שמעון בן פזי, דאמר רבי שמעון בן פזי: אוי לי מיוצרי ואוי לי מיצרי. ברכות סא.

R. Nachman b. R. Chisda expounded: What is meant by the text (Genesis 2:7), Then the L-rd G-d formed [va-yitzer] man? [The word va-yitzer] is written with two yuds, to show that G-d created two inclinations, one good and the other evil. R. Nachman b. Yitzchak objected to this. According to this, he said, animals, of which it is not written va-yitzer, should have no evil inclination, yet we see that they injure and bite and kick? In truth [the point of the two yuds] is as stated by R. Shimon b. Pazzi; for R. Shimon b. Pazzi said: Woe is me because of my Creator [yotzri], woe is me because of my evil inclination [yitzri]! **Berachos 61a**

M.

. . . הנשמה הא-להית הבאה אל האדם ממרומים שעליה אמר ויפח באפיו נשמת חיים היא אין לה שום הרכבה עם הגוף, ובמות האדם לא תופסד רק תתפרד ממנו ותשוב אל שרשה אל צרור החיים, אמנם נפשו ההיולאנית הנקראת בשם רוח, שהוא נולדת עם הגוף והאדם בימי חייו יעשה בה מלאכת האלכימיה להפכה לעצם רוחני נבדל היא דבוקה עם הגוף דבוק חזק ונקשרה עמו בקשר אמיץ כי היא מולדת בית מכח החומר, והגם שקודם חטא אה"ר היה יכול להפשיטה מן הגוף בעודו בחיים, אחר חטא אה"ר נתמזגה עמו ולא תפרד ממנו עד יום מותו. והנה המלאכה אשר האדם עושה בה בימי חייו להפכה אל עצם רוחני נבדל ע"י העיון והמעשה שעל ידם יפרדו מהם החומריות ויהיו לעצם נבדל רוחני מלאכה זו לא יצליחו בה רוב בני אדם לעשותה בשלמות, והנפש הזאת לא תתפרד מחברת החומר תיכף אחר המות לגמרי, באשר גם המעשה והעיון שהם האמצעים האלכימיים העוסקים במלאכה זאת כל ימי חיו אינם נקים מתערובות פניות זרות וכונות חוץ פונים להנאת חומרניים ואהבת עצמו, ועי"ז תתקלקל המלאכה הזאת ולא תגיע לשלמותה, וע"כ גם אחר המות נשארו חלקים אלה הרוחניים מעורבים עם הבשר המת ונפסדים עמו ובהם שורה רוח טומאה גדולה אשר מטמא באהל טומאת שבעה, עד שיתבלה הגוף בעפר שאז יתפרדו החלקים האלה וכמ"ש בפ' שה"ש בפסוק אחות לנו קטנה וכבר אמרו בשבת (דף קנ"ב) כל מה שאומרים בפני המת וכו'

וחד אמר עד שיתעכל הבשר דכתיב אך בשר עליו יכאב ונפשו עליו תאבל, בי כ"ז שלא נתעכל הבשר עדיין חלקי נפש סבוכים בבשר ומתערבים עמו, וכבר פ' הצל"ח מ"ש בברכות (דף י"ט) במעשה של החסיד שלן בבית הקברות ושמע שתי רוחות שמספרות זל"ז ואמרה לחברתה בואי ונשוט בעולם ונשמע מאחורי הפרגוד מה פורענות באה לעולם ואמרה לה איני יכולה שאני קבורה במחצלת של קנים, שר"ל שמפני שנקברה במחצלת של קנים לא נתעכל הבשר ולא יכלה להתפשט מן הבשר ולעלות למעלה. . . . ס' תורה אור להגאון מלבי"ם פ' חוקת

The Divine soul (neshama) which comes to a person from on high, of which there is specific mention in the verse, "And He breathed into his nostrils the breath of life (neshama)," has no integral bond with the physical body. When the person dies, it is not damaged in any way, but rather merely separates from him and returns to its source, the bond of life. The amorphous spirit, which is referred to as ruach, which is born together with the body and can undergo a radical ("chemical") change through the person's [actions] which change it into a spiritual entity, is connected to the body in a firm bond, for it is born of the physical world. Despite the fact that in the period before the original sin, Adam could have shed himself of his body while still alive, after the original sin [the ruach] became combined with the body and does not separate itself from it until the day of the death. The means by which a person changes its nature and remakes it into a spiritual entity is through [spiritual] thought and action. Most people, though, do not successfully accomplish this task and the soul does not completely separate itself from the body immediately upon death. This is because his thoughts and actions are not free of insincere motives and foreign thoughts whose aim is physical pleasure and self love. As a result, this labor [of making a spiritual metamorphosis of his ruach] becomes perverted and doesn't lead the person to [the desired] perfection. Therefore, after death there still remain spiritual residues that are intertwined in the flesh and become decomposed with them. As a result, an impure (tomei) spirit rests upon the [dead] body which spreads throughout the tent and makes those in contact with the air space of the tent impure for seven days. This impure spirit lasts until the body decomposes and these spiritual residues become released. . . . **Sefer Torah Ohr, Parshas Chukas, Malbim**